

11244

268

GOSZTONYI ADÁM

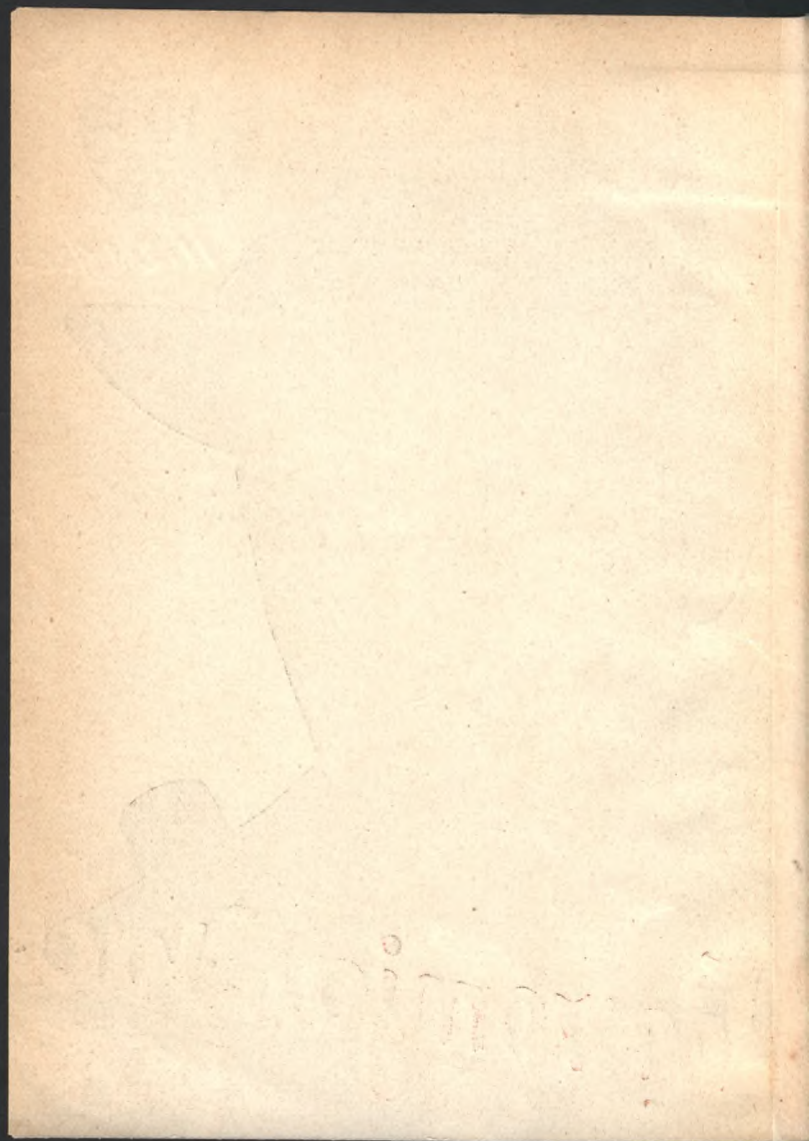
11.244

11.244/268

268

Városomjelenet Jack
pöte

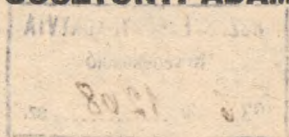

VÉRSZOMJAS JACK PÖRE

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

LITERARIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

be

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

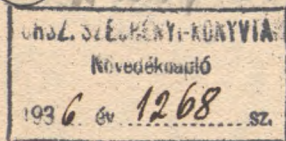
Minden jogot fenntartunk.

A fűdelet Nádas József készítette.

Foto: Fox.

11.244/268

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P. félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

Hungária Hírlapnyomda Rt. Budapest

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

1.

Vannak ismerőseim New Yorkban, akikkel évenként egyszer találkozom. Vagy még ritkábban. Két évenként egyszer. Sőt az is megtörténik, hogy hosszú évekig nem látjuk egymást. Pedig ott laknak ők is New Yorkban, de hát a város olyan nagy, hogy szétszodorja az embereket.

A véletlennek azonban furcsa játéka vannak. Megtörténik, hogy ugyanezekkel az ismerősökkel egy nap háromszor is találkozom. A véletlen szeszélye összesodorja az embereket, mint ahogy a tenger hullámai egymáshoz dobálják a hajóroncsokat. Megtörtént például, hogy olyan emberrel, akit négy éve nem láttam, délben találkoztam a Broadwayn, délután a Fifth Avenuen, egy óra múlva pedig a Lexington Avenuen. Az első találkozáskor örömmel kiáltottunk egymásra:

— Halló!

És megálltunk beszélgetni. Főleg a multakról volt szó. Pár pillanat alatt mindketten megtudtuk, hogy mi történt a másikkal az elmúlt négy

év alatt. Hosszú megbeszélésre nem volt idő, mert mindkettőnknek sürgős elintéznivalóink voltak, azonkívül pedig a Broadway emberadata ide-oda lökdösött bennünket. Úgy álltunk ott a sarkon, mint egy kis szigeten, amelyet türelmetlenül ostromolnak a tenger hullámai. Végül is elváltunk, azzal a kellemes kis szenzációval a szívünkben, ami akkor fogja el az embert, mikor régi ismerősökkel találkozik, aki a multat idézi fel a lelkében.

Délután, mikor a Fifth Avenuen megint megláttuk egymást, már nem álltunk meg beszélgetni, hanem csak zavart mosollyal üdvözöltük egymást. Mikor pedig egy óra múlva a Lexington Avenuen újra egymásba botlottunk, már mindketten legjobban szerettük volna félrefordítani a fejünket, hogy ne kelljen köszönni ...

Az embert elvégre is zavarba hozzák az ilyen véletlenek. Mégis csak ostoba az élet, ha évekig távoltart egymástól két embert s aztán huszon-négy óra alatt háromszor is összehozza őket ...

Ez az ismerős, akivel négy év után így találkoztam, ügyvéd volt. Emánuelnek hívták és csendes polgári életet élt. Többnyire száraz kereskedelmi pöröket vitt, amelyekben számok szerepeltek, alkudozások, veszekedések bizonyos összegek hovatartozása miatt.

Nem is lehetett volna elképzelni Emanuel ügyvédet valami főbenjáró bűnnörben. Szelid emberke volt, sovány testalkattal, szürke szemekkel és olvan hajjal, aminek a színét nehéz lett volna megállapítani. Nem volt az sem szöke,

sem barna, sem vörös, hanem fakó. Szóval azt akarom kihozni ebből, hogy Emanuel ügyvéd nem volt valami magával ragadó, lenyűgöző egyéniség. Mindazonáltal, nem lehet azt mondani, hogy nem volt benne valami kedvesség. Valószínűleg volt, mert az irodáját — mint ahogy a találkozásunk alkalmával megtudtam tőle — mégis fel tudta virágoztatni. A kis pörökből nagyobb pörök lettek, felnőttek, mint a kis csirkék, amíg végre zsíros falatok lettek belőlük.

Emanuel most már gazdag emberek ügyeit vitte, a gazdag emberek hamisságait igyekezett igazságokká változtatni a törvény előtt. Ennek a következménye volt, hogy Emanuel arca, amely négy év előtt még fakó volt, most már kezdett színesebben ragyogni. Négy év előtt még nagyon ócska szemüveg rezgett az orrán, mely egy szürke bagolyhoz tette hasonlónvá. Most pedig drága, csontkeretes pápaszem trónolt az orra fölött. Most is bagolynak látszott, csakhogy nem szürke bagoly volt többé, hanem rózsaszín bagoly ...

A háromszori találkozásunk után joggal feltételezhettem, hogy néhány évig megint nem akadunk össze. Annál nagyobb volt a meglepetésem, mikor másnap este az 54-ik utcában, abban a vendéglőben, ahol vacsorázni szoktam, kit látok bejönni mást, mint Emanuel ügyvédet!

Nahát, gondoltam magamban, az élet mégis csak furcsa. Bizonyára valami rejtett oka van annak, hogy megint nyakamra hozza Emanuel!

Mikor azonban leült az asztalomhoz és falatozni kezdte a steak-et, kiderült, hogy ezúttal

nem a véletlen hibás abban, hogy összekerültünk, Emanuel szándékosan azért jött ide vacsorázni, hogy velem találkozzék! ...

Ja, persze, hiszen tegnap említettem neki, hogy ebbe a vendéglőbe járok esténként!

— Az embernek jól esik találkozni régi ismerősökkel — mosolygott Emanuel.

Ekkor már sejtettem, hogy Emanuel ügyvédnek biztosan valami más célja is van velem. Ez a cél azonban egyelőre nem akart sehogysém kiderülni. Emanuel mindenféléről beszélt, elmondta az ügyvédi pálya nehézségeit, melyek erősen megszorodtak az elmúlt rossz évek alatt. Erre ért az ujságíró pálya keserveit soroltam fel, amelyek az utóbbi évek folyamán szintén megnövekedtek. Közös elpanaszoltuk egymásnak, ami elpanaszolható, aztán megvígáztaltuk egymást néhány pohár sör mellett. Emanuel még mindig nem nyilatkozott, hogy mi az a különös ok, ami miatt társaságomat kereste? Egyre csak ilyesmiket mondott:

— Jól esik az embernek elbeszélgetni ...! Maradjunk ma egész este együtt!

No lám, hát Emanuel talán nem is akar mást, mint szórakozni. Újabb sört rendelt, sőt magára vállalta a kifizetését is.

Majd az újabb sörök elfogyasztása után azt mondta:

— Menjünk valami éjszakai helyre! Valami „night clubba“...

— Mi az? — néztem csodálkozva a szemüveges Mr. Emanuelre, aki a megtétesült nyárs-

polgár benyomását tette volna minden felületes szemlélőre — mulatni akar? Nőkre gondol ...?

— Dehogy, dehogy ... — nyugtalott meg Mr. Emanuel — csak nézelődni szeretnék ... Tanulmányoznám kissé az éjszakai életet. Olyan helyre menjünk, ahol gangstereket lehet látni ...

— Gangstereket? Hát nem akad gangster a klienturájában?

— Nem — vallotta be Emanuel ügyvéd — én többnyire polgári perekkel foglalkozom. Nem is óhajtok kriminalista lenni. De azért érdekelnek a gangsterek. Nem a tárgyalóteremben, hanem a magánéletben szeretnék látni egyet-kettőt ... Maga újságíró, maga bizonyára ismer olyan helyeket, ahol ezek tanyáznak ...

— Na jó — mondtam elgondolkozva — menjünk a Vidám Kalózzal

— Hol van az? Messze?

— Hát nem mindegy? A taxi odavisz ...

Oda is vitt. Negyedóra múlva már a Vidám Kalózban ültünk

A pincérek frakkban voltak itt is, mint másutt, de mikor Emanuel ügyvéd a borsos árakat meglátta az éllapon, kezdte megérteni, hogy miért nevezték el a helyet „Vidám Kalóznak.” A legvidámabb kalóz természetesen maga a tulajdonos volt, aki meggazdagodott az üzletből.

De lehetett látni a helyiségben olyan tengeri rablókat is, amilyeneket a régi mesekönyvek színes képei térdnadrágban, elől nyitott ingben, nagy kabanban és a fogak közé szorított, élesre fent késsel ábrázolnak.

Édesek voltak ezek a kalózkodók, annál is inkább, mert az arcukat nem marcona bajusz díszítette, hanem finom púder és csókálló rúzs, piros ajkaik közül pedig kés helyett fehér fogacskák villogtak elő ...

Egyszóval nem igazi kalózkodók, csak kalóz ruhába öltözött fiatal hölgyek szteppeltek a Vidám Kalóz parkettjén. De a látvány még így is kellemesen borzongató volt ...

A helyiség látogatói között több olyan gentleman akadt, akinek a foglalkozását nehéz lett volna meghatározni. Mióta a szeszcsempészet megszűnt, azóta ezek a gentleman-ek mindennel foglalkoznak, ami csak a törvénybe ütközik és némi pénzt hoz a konyhára. A mai nehéz időkben minden kis üzletet meg kell becsülni ...

A tulajdonos érdeme volt, hogy ezek a gentleman-ek odajártak. A tulajdonos ugyanis valamikor maga is közéjük tartozott, amíg eszébe nem jutott, hogy „night clubbot“ nyit és ezentúl a rablást más formában űzi ...

Biztosabb is, jobb is, mint a nyílt erőszak! ...

Mikor beültünk a Vidám Kalózba, a műsor éppen kezdődött s a parketre kiperdültek az édes kis kalózkodók, hogy a lassan melegedő hangulatot fokozzák.

De Emanuel ügyvédet láthatólag nem érdekelték a nők. Mintha észre sem vette volna a nyolc, kitűnő természetű kalózt, akik a parketten magasra vetették a lábukat. Pedig micsoda lábaik voltak! ...

Am Emanuelnek vethették, amilyen magasra

csak akarták, Emanuel közönyös tekintete lesik-
lott az ingerlő formákról. Ügylátszott már
másutt is látott ilyen lábakat!

A tekintete össze-vissza kalandozott a terem-
ben, mintha keresne valakit. A közönséget nézte
révedezve, majd némi csalódással a hangjában
fordult hozzám:

— Hol vannak a gangsterek?

— Ott!

— Hol? Nem látok itt mást, csak csupa ele-
gánsan öltözött gentlemant. A legtöbbje szmo-
kingban van!

A sarokba mutattam, ahol három jól öltözött
fiatalember ült.

— Nézze meg azokat.

— Kik azok? — érdeklődött Mr. Emanuel.

— Az egyik, akinek oldalt van választva a
haja, Vérszomjas Jack.

— Vérszomjas Jack! — kiáltott fel Emanuel
csodálkozva.

— Pszti! Ne olyan hangosan, mert meg-
hallja ...

Mr. Emanuel megigazította a szemüvegét és
jól megnézte Vérszomjas Jacket.

— Nem is látszik olyan vérszomjasnak!

— Persze, mert most a magánéletét éli — fe-
leltem — de látná csak hivatalosan, munka
közben ...

— Na jó — mondta megelégedetten Mr. Ema-
nuel — és ki az a másik mellette, akinek virág
van a gomblyukában?

— Az a kis Luigi! Olasz származású ...

— És az a harmadik, aki velük van?

— Az Sebhelyes Tom.

— Hol a sebhely rajta?

— Már nincs meg a sebhelye, mert egy nagyon ügyes kozmetikus orvossal leoperáltatta, illetve új bőrt tétetett a helyére. De a nevét nem tudta leoperáltatni. Az rajta ragadt és most is Sebhelyes Tomnak hívják ...

— Érdekes — mélázott Mr. Emanuel, majd ezzel a váratlan kérdéssel fordult felém:

— És melyik a legmegbízhatóbb közülük?

— Hogy érti ezt?

— Úgy értem — magyarázta kissé zavarodottan — hogy ha az ember valami munkát bízna rájuk, melyik teljesítené a legpontosabban?

Nem tudtam rögtön felelni az álmélikodástól. Lám, lám, hát mégis volt valami célja Emanuel ügyvédnek velem! Azért találkoztunk az 54-ik utcai vendéglőben, azért kalauzoltatta magát ide, hogy megismerkedjék egy gangsterrel, akire valamit rá lehet bízni! Ime, hogy kihasználják az embert a barátai! Minden csak érdek!

Dehát nem panaszkodhatom, mert nekem is tett szívességet Emanuel ügyvéd négy évvel ezelőtt. Mikor egyszer gyorsajtás miatt beidéztek, ő ment el helyettem a tárgyalásra és kihúzott a csávéból.

— Melyik a legmegbízhatóbb közülük? — ismételte Emanuel a kérdést.

— Furesa kérdés! — tétováztam — miért óhajtja tudni?

— Szeretnék valamit rábízni!

Kimondta nyíltan.

Vajjon mit akar rábízni? Miféle ügye lehet Emanuelnek, amit gangsterekkel akar elintézni? — tündöttem magamban. Hangosan azonban nem kérdeztem meg. Ha már itt tartunk, az ilyesmit nem illik megkérdezni. Vagy megmondja önmagától, vagy egyáltalában nem árulja el. Ha megkérdezném is, mondhatna valami mesét; amiből nem ismerem ki magam. Hát inkább nem kérdezem. Megvárom, amíg önmagától mondja el.

De Emanuel nem nyilatkozott. Ügylátszik, sokkal bizalmasabb volt az ügy, semhogy az orromra köthette volna. Csak annyit mondott kérésselve.

— Valami csekély megbízásom volna . . . Mutassa be valamelyiket, amelyik teljesen megbízható . . .

Mit csináljak? Emanuel ügyvéd szívességet tett nekem egyszer, tehát tartozom neki azzal a viszonzószívességgel, hogy összehozom valamelyik gangsterrel. Ám ki tudja, miről van szó! Talán egy emberélet adja meg ennek az árát. Nem tudom, ki az áldozat, de én leszek halálának egyik oka, mert én mutattam be a gangstert Emanuel ügyvédnek. Én segítettam a gangstert felbérelni! . . .

Viszont, ha nem mutatom be Emanuelnek, úgy a kis ügyvéd kereshet velük más úton is összeköttetést. Elvégre nem olyan nehéz New Yorkban gangstert találni . . .

A lelkiismeretem valahogy megnyugodott.

Ejnye, mit, nem törődöm vele, hogy miről van szó, bemutatom őket egymásnak. Ezzel egyúttal szívességet teszek Vérszomjas Jacknek is, mert munkaalkalmat biztosítok számára. Bizonyára örülni fog neki. A mai nehéz időkben minden kis munkaalkalmat meg kell becsülni ...

Átmentem Vérszomjas Jack asztalához.

— Hallel — köszöntöttem.

— Hallo — felelte és bizalmatlanul nézett rám. Utoljára egy tárgyaláson beszéltem vele, amikor csak nehéz küzdelem után mentették fel és másnap a riportba valami gúnyos megjegyzés csúszott be az igazságszolgáltatás elégtelenségéről. A megjegyzést nem én írtam, de talán Jack nekem tulajdonítja. Talán ezért csillog olyan barátságtalanul a szeme ...?

— Nézze Jack — vontam félre — valami kis munkáról lenne szó ...!

Az arca rögtön barátságosabbra változott.

— Milyen munkáról?

— Nem tudom. Majd a barátom megmondja. Ő a megbízó fél. Jöjjön át az asztalunkhoz.

Jack átjött az asztalunkhoz és én bemutattam Mr. Emanuelnek. Eleinte közönyös dolgokról beszélgettek, kölesönös udvariasságokat mondtak egymásnak. Ott maradtam az asztalnál, abban a reményben, hogy így mégis megtudom majd, miről van szó ...

Vérszomjas Jacket nem is bántotta a jelenlétem, csak Mr. Emanuel feszengett kissé. Vártam, hogy mikor fogja Mr. Emanuel azt mondani Jacknek:

— Kérem, üljünk félre egy külön asztalhoz ...
De Emanuel nem mondta ezt. Nem is kezdett el üzletről beszélni, amíg Vérszomjas Jack nyiltan meg nem kérdezte:

— Tulajdonképen miről van szó?

Mr. Emanuel megigazította a szemüvegét és tapintatos finomsággal jelentette ki:

— A feladat, amit el kell végezni, vállalkozási szellemet igényel ...

— Az van — felelte Vérszomjas Jack — egyebem sincs, mint az a kis vállalkozási szellem ... Máskülönben, hogy tudnék megélni a mai nehéz időkben? Ebben a tekintetben teljesen nyugodt lehet, ügyvéd úr ...

— Akkor rendben van — bólintott Mr. Emanuel elégedetten.

Vérszomjas Jack arca üzletszerű kifejezést öltött.

— Kit kell kiradírozni? — kérdezte közönyösen.

Azt értette ez alatt a népies szakkifejezés alatt, hogy kit kell eltenni láb alól? Nem látszott sem izgalom, sem lelkesedés az arcán. Az ilyesmi őt nem izgatta, annál kevésbbé, mert ez még csak nagy üzletnek sem nevezhető. Egy emberéletért száz, legfeljebb kétszáz dollár jár. Kis üzlet ...

— Kit kell kiradírozni? — ismételte a kérdést, mert a kis ügyvéd nem felelt rögtön.

Mr. Emanuel ijedlen tiltakozott.

— Ilyesmiről szó sincs ... Ki beszél itt kiradírozásról? A világért sem ...

Látszott az arcán, hogy megrémült, mint aki

az elsuhanó halál szelét érzi a füle mellett. Vagy csak alakoskodott?

Talán csak azért nem akarja elárulni — gondoltam magamban — hogy ne tudjam, kit akar eltéetni Vérszomjas Jack-el láb alól.

— Hát miről van szó? — ismételte Jack türelmetlenül.

Na most — gondoltam magamban — én is megtudom végre a titkot.

— Egész másról van szó — felelte a kis ügyvéd végtelen övatossággal. — Egy olyan dologról, ami anyagilag sokkal többet fog jelenteni, mint holmi kiradírozás ...

— Úgy? — kérdezte Vérszomjas Jack felvidámodott arccal — hát halljuk, halljuk ...

— Természetesen a lényegét nem mondhatom el.

— Nem? Miért nem? — kérdezte Jack csodálkozva, mint aki nem érti, hogy mire való ez a titkolódzás. Pláne itt, a Vidám Kalózban. Hiszen csupa jó ember van körülöttünk, csupa megértő lélek ...

— Azért nem mondhatom el — felelte Emanuel nyugodtan — mert ügyvédi titoktartásom kötelez. A magam részéről tulajdonképen semmi közöm az üggyhez. Nem én vagyok a tulajdonképeni megbízó fél.

— Nem? — kérdezte Jack csalódottan — hát ki?

— Egyik kliensem. Ő kért fel, hogy kerítsek egy vállalkozó szellemű embert, aki bizonyos dolgot elvégezne a számára.

— Ön tehát csak közvetít?

— Természetesen.

Mr. Emanuel belenyúlt a belső zsebébe és előhúzta tárcáját.

Vérszomjas Jack szeme rátapadt a tárcára. Azt hitte, hogy valami pénzt fog kapni. Talán előleget ...

De Emanuel ügyvéd nem pénzt vett elő a tárcájából, csak egy névjegyet, amelyen egy idegen név volt látható, valami Mr. Lederer.

— Átadta a névjegyet Vérszomjas Jacknek.

— Szíveskedjék ezt az urat meglátogatni holnap. Rajta van a névjegyen az iroda címe ...

— Délelőtt nem mehetek — felelte Jack — délelőtt alszom.

— Erre az eshetőségre is gondoltam — felelte udvariasan Emanuel — szíveskedjék akkor délután háromkor odafáradni. Így beszéltük meg Mr. Ledererrel. Egyébként majd külön is telefonálok és akkor nem kell várnia, mert Mr. Lederer — bár nagyon elfoglalt ember — azonnal fogadni fogja ...

— Jó — felelte Vérszomjas Jack és eltette a névjegyet — good bye!

Megbiccentette a fejét és elment az asztalunktól. Visszaült a társaihoz, akik közben már újabb whiskyeit rendelték.

Vérszomjas Jack elmaradt pár pohárral és ezért nagy buzgalommal igyekezett a késést behozni.

Emanuel ügyvéd pedig felállt és készülődött hazafelé. Most már láttam, hogy nem tudok meg

tőle egy szót sem többet. Csakugyan, már búcsúzott is.

— Le kell feküdnöm. Holnap ugyanis tárgyalásra kell mennem és nem szeretnék álmosan megjelenni a bíró előtt. Maga is hazamegy? — kérdezte, de rábeszélés volt a hangjában.

— Nem tudom — feleltem bizonytalanul.

— Jobban teszi, ha hazamegy és kialussza magát — tanácsolta Emanuell Lám, a kis ravasz! Mos már álmos, most már hazamegy, nincs többé kedve a gansterek életét tanulmányozni, miután beugratott, hogy hozzam össze Vérszomjas Jack-kel!

Hát menjünk mi is haza.

— Jó éjszakát — morogtam és elindultam hazafelé.

Gyorsan levetkőztem és bebújtam az ágyba. Ám álom nem jött a szememre. Ki tudja, mi lesz ebből? Talán mégis egy emberélet adja meg az árát annak, hogy összehoztam a gentlemaneket egymással. Viszont másrésről munkát szereztem Vérszomjas Jacknek, aki bizonyára hálás lesz ezért. De vajjon csakugyan hálás lesz-e? Hátha valami nagyon komoly ügyről van szó, hátha nem sikerül a dolog és Vérszomjas Jack engem fog okolni az egészért, mert én miattam keveredett bele?...

Minek is kellett nekem ez az egész?...

Másnap is nyugtalan voltam, sőt harmadnap is. A hét végéig folyton vártam, hogy valami szenzáció történik, de sem Emanuel, sem Vérszomjas Jack nem jelentkezett.

Két hét múlva már nem álltam tovább a kíváncsiságomat és elmentem a Vidám Kalózba. Amint leültem az egyik asztalhoz, egy súlyos kéz nehezedett a vállamra.

Felugrottam és idegesen láttam, hogy Vérszomjas Jack áll mellettem komor arccal.

— Hol találkozhatnék Emanuel ügyvéddel?

— Miért? — kérdeztem szorongva — mit akarsz tőle?

— Egy kis beszélni valóm van vele. Abban az ügyben, amit ő ajánlott!

Láttam Jack arcán, hogy valami miatt nagyon dühös. A szeme úgy villogott, mintha ölni készülne. Lám, tudtam, hogy baj lesz ...!

— Miért? Mi történt? — hebegtem.

Vérszomjas Jack beszélni kezdett. És így megtudtam, mi történt azóta ...

2.

Jack másnap elment a jelzett címre, ahogy Emanuel ügyvéddel megbeszélte. Ott volt pontosan három órákor. Vérszomjas Jack üzleti ügyekben mindig kíméletlenül pontos volt ...

Dacára Emanuel ügyvéd ígéretének, megvárakoztatták kissé. Ez idegesítette Jacket. Ott ült az előszobában és idegesen dobolt a revolvere csövén, melyet nem a hátsó zsebében hordott, hanem a szíve fölött. Külön revolvertartó volt elől a nadráglartóján, úgy, hogy a revolvert a kabátzseb táján viselhesse és olyan könnyedén

Térhessen hozzá, ahogy más egy szivart vesz elő ...

Most is ott tapogatta a revolvert a kabátja alatt, játszott, mintha nagy kedve lenne előrántani.

Szerencsére jött a titkár és udvariasan mondta:

— Kérem, azonnal ... Mr. Lederer rögtön fogadni fogja önt, csak egy nagyon fontos üzlet-féllel kell előbb végeznie ... Pár perc az egész.

Vérszomjas Jack meglepődéssel látta, hogy Mr. Lederer nem lehet valami szegény ember. Aki titkárt és ilyen irodát tud tartani Manhattanban, a város közepén, annak van mit aprítani a tejbe.

Rögtön sejtette, hogy Mr. Lederernek valami gyára lehet. Csak azt nem tudta, hogy miféle gyára. De erre is rájött csakhamar, mialatt az irodában várakozott. Mr. Lederernek monogram-gyára volt ...

Nem itt volt a gyár, ez csak az iroda volt. A gyár, amelyben kétszáz lány dolgozott, a város szegényebb negyedében volt elhelyezve. Ott robotoltak a szegény lányok, hímezték a monogramokat és rontották a szemüket a csipkeszegélyekkel és egyéb egészségrontó kézimunkákkal, amiket Mr. Lederer nagyban szállított a hatalmas és előkelő áruházaknak.

Nem csoda, hogy ilyen előkelő irodát tudott tartani a városban ...

— Tessék befáradni! Mr. Lederer várja önt — tessékelte be a titkár Vérszomjas Jacket a belső szobába.

Jack először is azt figyelte meg, hogy puha, süppedő szőnyegen megy. A puha szőnyeg tükör-sima parketten vezetett egy nagy íróasztalig, amely mögött egy negyvenen felüli, kopaszodó úr ült. Ez volt Mr. Lederer.

Felállt és barátságosan kezét nyújtotta Vérszomjas Jacknek.

Jack megrázta a feléje nyújtott kezét és megszorította. Vigyázott rá, hogy ne nagyon szorítsa meg, mert először volt olyan finomkodó urakkal dolga, mint amilyennek Mr. Lederer látszott, de azért — akarátán kívül — mégis erősebben szorította meg, mint kellett volna. Ez onnan látszott, hogy Mr. Lederer elsápadt kissé, aztán pedig rázni kezdte az ujjait, amelyek vértelenül, halványan kerültek ki a kézszorításból ...

— De Mr. Lederer nem szólt semmit, csak hősiesen mosolygott és az egyik öblös fotelre mutatott.

— Tessék helyet foglalni ...

Vérszomjas Jack belesüllyedt a fotelbe és hanyagul kiválasztott egy kövér szivart a dobozból, amit Mr. Lederer tartott elébe.

— Ez igen — gondolta magában — ez valóban úgy indul, mint egy komoly üzleti tárgyalás ...

— Ha még whiskyt is adna — gondolta ismét magában, amint rágyújtott a szivarra és belefújta a kék füstfelhőt a levegőbe — eltárgyalnék vele akár reggelig is ...

Közben alkalma volt jól megnézni Mr. Lederert, aki visszatért a szivaros dobozzal az író-

asztalhoz, ahol ő maga is rágyújtott egy liavannára.

Nagyon rendes, jól szabott ruha feszült a testére. Látszott rajta, hogy sokat ad az öltözködésére, mint olyan ember, akit az élet sokat hoz össze nőkkel. A nagy áruház managerei ugyanis, akik az áruház részére a bevásárlásokat végzik, többnyire nők és Mr. Lederer ezeknek a vállán emelkedett magasba. Ezeknek a jóakarata alapozta meg anyagi sikerét. Mr. Lederer ezeknek udvarolt, mindegyiknek hízelt kissé, hogy minél nagyobb megrendeléseket kapjon. Ez annál jobban sikerült, mert Mr. Lederer pályája kezdetén jóképű fiatalember volt. Tojásdad, örökké mosolygós arcát, finoman fésült, szőke frizura koronázta. Ma már ugyan kopaszodott, de még mindig látszott rajta, hogy valaha könnyűszerrel hódította meg a nőket.

Nemcsak a monogram-gyárból állott a vagyona, voltak más vállalatai is. sokkal komolyabbak, amik évente összesen közel félmillió dollárt jövedelmeztek. Így például a kelmefestő-gyár Long Islandon, egy kisebb vegyészeti gyár a Bronxban, egy másik Newarkon ...

Mr. Lederer úgyszólván már csak hagyományból, kegyeletből, vagy talán babonából ragaszkodott a monogram-gyárhoz. Mert ez hozta meg a szerencséjét.

Vérszomjas Jack csodálkozva nézte Mr. Lederert, mint egy különös állatot. Nézte puha kezét, a fehér, gyűrűs ujjakat, amelyek a szivart forgatták, a gondosan megkötött selyem nyak-

kendőt, mely a galambszürke mellény kivágásából ragyogott elő

Jack csodálta Mr. Lederer eleganciáját, melyet ő — bár szintén rendesen volt öltözve — sohasem fog utólni, de egyben némi megvetést is érzett. Úgy érezte, mintha Mr. Lederert holmi gyenge parfümillat lengené körül. Ez az ember talán még parfümözi is magát, mint egy kisasszony ...!

— Térjünk a tárgyra! Miről van szó? — szeretne volna kérdezni Jack, de óvatosságból nem szólt semmit. Tudta, hogy az üzleti tárgyalásnál nagyon fontos az, hogy az ember ne siessen, ne kapkodjon, hanem hagyja a másikat beszélni. Kezdje el Mr. Lederer! Neki fontos a dolog, ő hívatta ide, majd csak kiböki, hogy mit akar ...?

Valóban, Mr. Lederer, miután látta, hogy Jack nem kérdezősködik, maga kezdett el beszélni. Még pedig az időjárásról. Arról, hogy az őszt már felváltotta a tél s ilyenkor már vigyázni kell, mert az ember könnyen meghűl.

Jack csak hümmögött.

Mr. Lederer ekkor önmagáról kezdett beszélni.

— Az én koromban már óvatosabbnak kell lenni az embernek. Nem mondom, hogy öreg vagyok, de már nem vagyok egész fiatal. Abban a korban vagyok, amikor az embernek már komolyan kell gondolnia a jövőre, arra, hogy a boldogság alapja mégsem lehet pusztán a pénz, mert vannak más dolgok is az életben. Így például a társadalom megbecsülése, a családi boldogság, egy kedves lény szeretete. Mindezt be-

láttam és elhatároztam, hogy megházasodom...

Vérszomjas Jack eddig is nehezen birta elviselni Mr. Lederer különös egyéniségét, de most már egészen kijött a türelméből.

— Ez nagyon szép — mondta elfojtott dühvel — de mi közöm hozzá? Ezért hivatolt?

— Igen — felelte Mr. Lederer — erről van szó.

— Hogy meg akar házasodni? — kérdezte Jack és felállt a fotelból — akkor én már megyek is. Ehhez én nem értek. Már sok minden-nel foglalkoztam, de házasságközvetítéssel még nem. Ez nem vág a szakmámba,

— Ön félreért, kedves ... izé ...

— Jack.

— Ön teljesen félreért, kedves Jack — csitította Mr. Lederer — maradjon csak nyugodtan. Mindjárt megérti a dolgot. Nincs szó arról, hogy ön házasságot közvetítsen. Van valaki, akit már kiválasztottam s aki hajlandó feleségül jönni hozzám. Egy nagyon előkelő és szeretetreméltó fiatal hölgy. A legelőkelőbb társaságból való. Ha megmondom a nevét, akkor könnyebben tudja maga elé képzelni a helyzetemet. Jövendőbelim nem más, mint Miss Astorbilt. Miss Muriel Astorbilt ...

Vérszomjas Jack halkan füttyentett. Hogyne ismerte volna az Astorbilt nevet. Az Astorbilt-család minden tagja a felső négyszázakhoz tartozott. Nem voltak már olyan gazdagok, mint első ősük, aki a dinasztíát alapította, de a ne-vük semmit sem kopott ragyogásából. Ki tudja;

hogy férközhetett Mr. Lederer ehhez a családhoz? Hogy lehet az, hogy az Astorbilték hozzáadják a lányukat? Talán azért, mert Mr. Lederer maga is milliomos? Vagy lehet, hogy nőhódító takikáinak valamelyikével ténylegesen meghódította Miss Muriel Astorbilt szívét ...?

Mr. Lederer büszkén, de egyben aggodalmasan fordult Jack felé.

— Most már körülbelül értheti a helyzetemet ...

Jack azonban még mindig nem értette.

— Nagyon irigyrésreméltó helyzet — mondta bizonytalanul.

— Irigyrésreméltó lenne — sóhajtott Mr. Lederer — leszámítva a bajokat!

— A bajokat?

— No igen. Ne értsen félre megint. Nem anyagi bajokra gondolok.

— Akkor nincs baj — felelte Jack megkönnyebbülten. — Nálam, ha az anyagiak rendben vannak, minden rendben van. Mi más baj lehet?

— Ifjúkorom miatt van baj — mondta Mr. Lederer. — Tudja, ifjú korában az ember sok könnyelműséget elkövet ...

Vérszomjas Jack felállt.

— Azt hiszem, Mr. Lederer, mégis csak tévedésből hívatott ide. Én nem vagyok orvos!

— Maradjon csak, barátom.

Rátette a kezét a karjára és finoman visszanyomta a párnás fotelbe.

— Ön mindig félreért. Nem vagyok beteg, hát Istenek!

Kidüllesztette a mellét.

— Egészséges vagyok, mint a makk. Más bajok vannak itten. Valamikor jóban voltam egy hölgygel. Marjorynak hívták. Teljes nevén Barber Marjorynak. Természetesen — ifjú bolondság! — leveleket is írtunk egymásnak. Szerelmes leveleket. Ezekből a levelekből Miss Marjory arra következtetett, hogy valamikor hajlandó leszek őt feleségül venni. Tehát nincs kizárva, sőt valószínűnek látszik, hogy Marjory, amint megtudja, hogy feleségül óhajtom venni Miss Muriel Astorbiltet, a törvény elé lép majd azzal az állítással, hogy először neki ígértem házasságot. Másszóval — be fog pörölni házassági ígéret megszegéséért és bús kártérítést fog követelni.

— Na végre — gondolta magában Jack — kezd kialakulni a dolog! Már kezd üzlet-szaga lenni. Még nem tudom ugyan, hogy hol az üzlet, de határozottan haladunk az üzlet felé ...

De hangosan nem szólt semmit, hagyta, hogy Mr. Lederer beszéljen.

A monogram-gyáros pedig beszélt, buzgón és nekiperulva magyarázott, határozottan belejött a kerékvágásba.

— Nem az izgat, hogy a törvényszék esetleg komolyan veszi ezeket a könnyelműen írt leveleket és kártérítést ítél meg Miss Barber Marjorynak. Ezt még csak elviselném. Sajnos, szeretett hazánkban divatban van a szívbalzsam nevű intézmény és így nem tehetek semmit. Sőt, nem is bánám, ha már némi anyagi áldozattal

el lehetne intézni. A baj azonban az, hogy ha pörre kerül a dolog, akkor vége a Miss Astorbilttel való házasságkötésnek. Az Astorbilt-család ugyanis nagyon kényes a hírnevére és nem tűrné, hogy a lapokban meghurcolják. Kérem, ilyen előkelő család egy ilyen csunya perben, amiben kitergetik az ember magánéletét! Az nagyon kínos lenne ... Ez a helyzet! Ezért hivattam magát. Mit gondol, hogy lehetne ezt megoldani?

Vérszomjas Jack megtörölte homlokát, ami izzadni kezdett. Meg van bolondulva ez az ember, hogy ilyen körülményesen és finoman beszél vele? Ezt még meg lehetne érteni, mert úgy látszik, ilyen a természete. De miért ad fel ilyen problémákat? Miért nem kérdezi meg az ügyvédjétől, Emanueltól?

— Hm... — nyögte ki végre — mért nem próbálja megvenni a leveleket Marjory kisasszonytól?

— Sajnos — sóhajtotta Mr. Lederer — ha ismerné a hölgyet, nem tenne ilyen kérdéseket. Rajongó természetű teremtlés és szerelmesen őrizgeti a leveleimet. Magánérintkezésben több ízben kijelentette, hogy a világ minden kincséért sem válna meg ezektől a levelektől. Így hát meg sem próbáltam, hogy az üzletét felajánljam neki. Ezzel azt kockáztattam volna, hogy gyanút fog, rájön a szándékomra és felveri a levelek árát ... Ezért jutottam arra a gondolatra, hogy csak egy módon lehet a levelekhez jutni célszerűen ...

Szünetet tartott, aztán halkán, izgalomtól fűtött hangon lehelte.

— Betörés útján ...

Vérszomjas Jack felállt.

— Végre! — mondta megkönnyebbülten — elérkeztünk az üzlethez. Ez idáig elég lassan ment. Ugyancsak nehezen nyögte ki. Remélem, a többivel gyorsabban elkészülünk.

— Tehát? — kérdezte Mr. Lederer — meg lehet csinálni a dolgot ...?

— Már hogy az ördögbe ne lehetne — felelte Jack — csak az a kérdés, hogy mit fizet?

— Háromezer dollárt adok, ha megszerzi azokat a leveleket!

— Gyerekjáték — gondolta magában Jack — nem is munka háromezer dollárért. Néha egy bankrablásból, ami esetleg emberöléssel és villanyszék kockázattal jár, sem jut több a banda egy-egy tagjára az osztozásnál. Ám a jó üzlet-ember sohasem mutatja, hogy meg van elégedve az ajánlattal. Ilyenkor a legtanácsosabb csaldott arcot vágni.

Vérszomjas Jack ennélfogva elkezdett hümögni.

— Hm ... hm ... reszelte a torkát — három-ezer dollár ...

— Nézze — lépett Mr. Lederer közelebb rábeszélő arccal — a vállalkozás más haszonnal is járna. Ugyanis az illető hölgy egyedül lakik egy magányos villában a Hudson partján. A hálószoba a kertre nyílik. És a hálószobában van egy kis női íróasztal, amiben némi ékszer is van.

Azonkívül az ebédlőben tekintélyes ezüst evőkészlet is található, amit szintén elvihet magával. Ezt a háromezren felül kapja ...

Vérszomjas Jack ebben a pillanatban szerette volna Mr. Lederert jól orron ütni. Micsoda ravasz róka! Többet ígér neki, de a máséból. Am az ember nem üti orron azt, akitől pénzt remél.

— Jó, jó — dünnyögte Jack fanyarul — de az ékszerek értékesítés közben rendszerint vesztenek az árukból ...

Mr. Lederer, mintha nem is hallotta volna a megjegyzést, elgondolkozva nézett maga elé.

— Jobb is szeretem, ha elviszi az ékszereket, meg az ezüstöt, mert akkor úgy fest a dolog, mint valami rendes betörés és maga Marjory is azt fogja hinni, hogy a betörők csak véletlenül vitték magukkal a leveleket ...

— Nem tartozik rám, hogy az illető hölgy mit fog az eset után gondolni — válaszolta Jack ridegen, mert most már bosszantotta, hogy Mr. Lederer nem akarja megérteni a célzásokat és nem akarja emelni az árat — a lényeg az, hogy nem tudom, vállalhatom-e a dolgot? A betörés ugyanis nem tartozik egészen a szakmámba ... Nem mondom, ha az illetőt egyszerűen le kellene löni, megcsinálhatnám háromezerért ...

— Nem, nem — riadt fel Mr. Lederer — micsoda örülség! Szegény Marjory ... szó sem lehet ilyesmiről ...

— Akkor betörési szakértőt kell magammal vinnem — jelentette ki Jack erélyesen. Most már tudta, hogy kell ezzel az emberrel beszélni. Rá

kell ijeszteni, nem szabad kímélni az érzéseit. Ez a fajta csak az erőszaknak neged ... — Rendben van, magammal viszek egy betörési szakértőt, de az ezer dollárral többbe kerül

— Jó — felelte Mr. Lederer bágyadtan.

— Majd elhívom a kis Luigit, aki ilyesmiben dolgozott azelőtt. Minden házba be tud jutni kívülről. Felmászik a falon a harmadik emeletre is.

— Nem kell a harmadik emeletre mászni — tiltakozott Mr. Lederer — a villa földszintes.

— De azért szükség van betörési szakértőre — torkolta le Jack — és még egy harmadik is kell, aki falazzon.

— Falazzon? — csodálkozott Mr. Lederer, mintha nem értette volna meg a szakkifejezést.

— Igen, kell egy őrtálló is! Mit gondol, a magá kedvéért majd hagyom magam meglepetni? Az őrtálló is ezer dollárba kerül. Magammal viszem Sebhelyes Tomot.

— Bánom is én, vigyen magával, akit akar, — mordult fel Mr. Lederer idegesen — kap összesen ötezer dollárt és tőlem magával vihet akár egy egész hadsereget. Rendben van?

— All right — felelte Jack.

— Nohát — mondta megkönnyebbülten Mr. Lederer — majd elmagyarázom, hogy jutnak legkönnyebben oda. A villa a Hudson melletti országút mentén van, Yonkerson túl, mielőtt elérik Tarrytownt ... Spanyol típusú épület, lapos tetővel és terrasszal. Könnyen meg fogják ismerni, mert egyedül áll, hatalmas kertje van és a kerítés négy sarkán kőoroszlán látható ...

Van egy ötletem — mondta Vérszomjas Jack azon a haditanácskozáson, amit a Vidám Kalóz külön szobájában tartottak — írok annak a csikágói fegyverkereskedésnek, ahol részletre is lehet vásárolni gépfegyvert ...

— Részletre? — vont a fel fitymálóan az ajkát Sebhelyes Tom — az ember sose vegyen részletre. Készpénzzel jóval olcsóbb ...

— Én pedig nagyon jó ötletnek tartom, hogy már részletre is lehet venni gépfegyvert. Az ember letörleszti abból, amit keres vele ...

— Meg vagy örülve — fakadt ki Luigi — mi az ördögnek kell ehhez a munkához gépfegyvert?

— Úgy gondoltam — magyarázta Jack, — hogy talán felállítanók a villa ajtaja előtt. Aztán valamelyikünk elkezdene kiabálni, hogy tűz van, mire a házbeliek kirohannának s ekkor kényelmesen le lehetne teríteni őket. Nem zavarának többé. Ez volna szerintem a legegyszerűbb mód, hogy elrabolhassuk a leveleket ...

Nem találjátok helyesnek a tervet?

— Nem — rázta a fejét makacsul Sebhelyes Tom — nem helvesslem, hogy részletre vegyen valaki gépfegyvert ...

— Szamárság az egész — mondta Luigi, akinek több esze volt — te nagyon belehevültél a dologba Jack. A munka lázában túlzásokra ragadtatod magad. Nagyon hozzászoktál már a bankrablásokhoz. De most nem egy bankot kell

kirablóni, csak egy ártalmatlan nőszemélytől kell elvenni néhány levelet ...

Vérszomjas Jack lehült.

— Ami igaz, igaz. Hát mi a terved Luigi?

— Minthogy a megbízás is úgy szólt, hogy lehetőleg vér nélkül kell végrehajtani a dolgot, tehát nem alkalmazunk több erőszakot, mint amennyi okvetlenül szükséges. Rendes, szabályos betörést rendezünk. Ehhez pedig elsősorban te-repszemlélet kell tartani. A többit majd ott a helyszínen eldöntjük ...

— Helyes — felelte Jack — akkor ma délután kimegyünk a helyszínére. Elsősorban is autó kell ...

— Hiszen van egy Buick-kocsid ...

— Igen, de az három év előtti modell. Jobb szeretnék egy új kocsival menni a munkára ...

— Talán autót is részletfizetésre akarsz venni? — kérdezte gúnyosan Sebhelyes Tom.

— Nem — felelte szilárdan Jack — majd elhajtunk valahol egy szép új kocsit. Autót még sose vettem készpénzért ...

— Ne ostobáskodjatok — szólt közbe a kis Luigi — megteszi az öreg Buick is a szolgálatot. Az is kivisz a helyszínére ...

Vérszomjas Jack némi vonakodás után bele-nyugodott ebbe, bár jó sokáig mormogott még egyet-mást arról, hogy miért ne tetézzék a vállalkozás hasznát egy új kocsival is ...?

Ekkor Sebhelyes Tomnak támadt egy buta ötlete.

— Talán mégis jó lenne előre kitervelni, hogy

jutunk be a villába? Például a moziban láttam egy esetet, amikor a ravasz betörő úgy jut be a házba, hogy a kapu előtt megáll a kocsival és bicsegye bemegy segítséget kérni, mint akit autóbaleset ért ...

A másik kettő egyhangúlag szavazta le a tervet.

— Ócska trükk! — mondta Luigi — ezt már mindenki ismeri.

— Pfu! — visszhangozta Jack — ilyen ocsmány kis csalásokat mi nem alkalmazunk. Hagyjuk ezt csak a mozi-színészeknek. Mi majd szépen körülszaglásszuk a villát és a körülményekhez képest kidolgozunk valami remek tervet...

— Akkor hát gyerünk! Mikor indulunk?

— Délután háromkor. Az öreg Buicknak legalább másfél óra kell, amíg odaér, szóval fél ötre kiérünk, amikor még világos van és lesz egy teljes óránk a terepszemlére ...

Ebben aztán mindhárman megegyeztek.

Délután háromkor elindult velük a Buick-kocsi Yonkers felé, hogy onnan sebesen folytassa útját északra a Hudson melletti országúton.

Az autót Vérszomjas Jack hajtotta, a Kis Luigi és Sebhelyes Tom pedig hátul ültek, hogy jobban megfigyelhessék a környéket. Már Tarrytown felé közeledtek, de a spanyol típusú villa, amelyet Mr. Lederer olyan részletesen leírt Vérszomjas Jacknek, sehol sem volt látható. Hiába meresztette Jack a szemét és nézett meg az út baloldalán minden kertet, a kerítést, melynek

sarkán kőoroszlán díszlett, csak nem pillantotta meg.

Mérgében ráhágott a sebesség-fokozóra, úgy, hogy az öreg Buick vad rohanásba kezdett.

— Egyszer csak odaérünk, a kutya-fáját — sziszegte Vérszomjas Jack dühösen — feltéve, hogy az a csirkefogó Lederer nem hazudott és az a villa, amit emlegetett, valóban létezik ...

— Reméljük, hogy nem tett lóvá — röhögött Sebhelyes Tom — hátha csak tréfát akart űzni belőle ...!

— Akkor bele is pumpálok hat golyót — dühöngött Jack.

Újból ráhágott a pedálra, ami a benzint fújtatta a motorba s a Buick most már minden ízében remegve, zúgott végig az országúton, olyan sebességgel, hogy az út mentén bólogató fák szinte repülni látszottak az autó mellett.

Vérszomjas Jack úgy vette észre, hogy a kocsija túlságosan az út szélén rohan, mintha sürölni akarná a fákat. Már az előbb csavart egyet a volánon, de az öreg Buick csak pillanatokra engedelmeskedett, aztán megint visszacsúszott az országút szélére. Jack most újra rándított egyet a kormánykeréken, mire úgy érezte, mintha az egész kerék hirtelen kiszakadna a kezéből. Ugyanakkor durranás is hallatszott, ami azt jelezte, hogy az egyik hátsó gummikerékből hirtelen kiszakadt a levegő. Valószínűleg az előbb is folyt a levegő a pneumatikából s ezért húzott az autó folyton féloldalt, mikor pedig a gummi kipukkadt, az öreg Buick teljesen elvesztette

egyensúlyát. Nekivágódott az egyik útszéli fának, aztán megfordult önmaga körül, olyan könnyedén, mint egy csiga, hogy utána átrepüljön az árkon és felfordulva, oda zuhanjon a közelben álló villa kerítéséhez ...

A kerítés sarkán egy kőoroszlán volt látható.

Vérszomjas Jack azonban nem látta a kőoroszlánt, egyáltalán nem volt alkalma semmit megfigyelni, mert úgy érezte, hogy valami láthatatlan erő felkapja, kiemeli a kocsiból és röpti, mint a pelyhet a levegőben ...

Aztán arra ébredt fel, hogy puha ágyon fekszik. A feje zúgott és az volt az érzése, hogy mászás súlyok vannak elhelyezve rajta. Pedig csak könnyű kötés volt körülötte, amit éppen most igazított meg egy cvikkeres, komoly ember.

A cvikkeres ember mellett barna, jóalakú hölgy állt. Nem volt éppen fiatal, lehetett már harmincötéves is, de világos, szelid nézésű szeme és az ajka körüli puha vonás valami nagyon kedves kifejezést kölcsönzött az arcának, különösen, mikor beszélt:

— Nos, doktor úr, hogy állunk?

— Ha nem lépnek fel komplikációk — felelt a cvikkeres, komoly ember, mialatt mindenféle csillogó műszert rakosgatott vissza a táskájába — úgy pár nap alatt túl lesz a veszélyen. Minden esetre feltétlen nyugalomra van szükség.

— Akkor itt tartom a házamban, amíg kissé rendbe jön.

— De Miss Marjory! Egy teljesen idegen ember ...

— Mindegy — felelte Miss Marjory — ön sem ismerte azelőtt és mégis gyógyítja. Mindnyájan emberek vagyunk és ha baj van, akkor segítenünk kell egymást. Az én házam előtt történt a baleset és én úgy érzem, hogy kötelességem segíteni a szerencsétlenül ...

Vérszomjas Jack ekkor már újra lehúnyta a szemét. A feje zúgott s abból, amit az előbb látott, főleg az ragadta meg a figyelmét, hogy Miss Marjorynak, mikor beszél, egy gödröcske támad az állán. Az teszi olyan kedvessé a mosolygását ...

Valószínű, hogy ő az a Marjory, akiről Mr. Lederer beszélt, de érdekes, hogy a gödröcskét nem említette ...

— Holnap megint eljövök — hallatszott a doktor hangja — ha szükség lesz rám ... Tessek telefonálni, ha a láz emelkednék ...

Jack nem nyitotta fel a szemét, de érezte, hogy mi történik körülötte. Hallotta a doktor távolodó lépteit, amiket Miss Marjory cipőinek könnyű surranása követett. Mindketten kimentek a szobából ...

Vérszomjas Jack ekkor felemelte a fejét és kinyitotta a szemét, hogy jobban körülnézzen. Az ágy lábánál két alakot pillantott meg. Először azt hitte, hogy két szoborról van szó, olyan mozdulatlanul álltak, de aztán rájött, hogy az egyik Sebhelyes Tom, a másik pedig a kis Luigi.

A kalapot kezükben tartották és lehajtották a fejüket, mintha temetésen lennének.

Valószínűleg ott álltak már az előbb is, csak

Jack nem vette őket észre. Mikor Miss Marjory lépései elhangzottak és becsukódott mögötte az ajtó, Sebhelves Tom és a kis Luigi elkezdtek vigyorogni.

— Mit röhögtök? — szólt rájuk Vérszomjas Jack.

— Most legalább itt vagy a házban — mondta a kis Luigi — nem kell többé törnöd a fejed, hogy juss be ide ...?

— Egyenesen berepültél — toldotta meg Sebhelves Tom a barátja szavait. — Ha így akartuk volna rendezni, akkor sem sikerülhetett volna jobban.

— Igen, nagyon jól sikerült — mondta Vérszomjas Jack és kissé felemelkedett. Meg akarta tapogatni a fejét. De amint a kötéshez ért a keze, olyan fájdalom nyilalt a fejébe, hogy visszahanyatlott a párnára.

— Azért egyelőre ne mozogj sokat — mondta a kis Luigi gyöngéden — ráérsz gondolkozni, majd ha jobban leszel. Egyelőre csak az a fontos, hogy bent vagy a házban és itt maradhatsz, ameddig csak jól esik. Közben bőven lesz alkalom, hogy a feladatot elvégezd.

— Igen, igen — morogta Jack bágyadtan. — Luigi, menj fel ahhoz a Ledererhez és mondd meg neki, hogy ne türelmetlenkedjék, mert az úgy a legjobban halad. Annyi, mintha már megkapta volna a leveleket ...

— A balesetet is elmondom neki?

— Mondd, hogy trükkből csinálluk. Hadd higgye, hogy milyen ügyes fogásokkal dolgo-

zunk! Hogy milyen áldozattal jutottam be a házba!

Elgondolkozva nézett a barátaira.

— Hogy lehet, hogy nektek nem történt semmi bajtok?

Sebhelyes Tom felelt.

— Mikor a kocsi oldalt húzódtam, már tudtam, hogy baj van a kerékkel. Egy másodperccel előbb, hogy nekirohantunk a fának, lebuktam a kocsi aljára és lerántottam magammal Luigit is. Így aztán még az üvegszilánkok sem sebeztek meg ...

Vérszomjas Jack nem felelt rögtön. Lehúnytt szemmel gondolkozott egy ideig. Aztán azt kérdezte a barátaitól:

— És itt mit mondtatok a házban?

— Hovv kirándulók vagyunk. A te neved Jack Morton ...

— Jó — felelte Jack bágyadtan — hallottátok, mit mondott a doktor. Menjetek haza, rátok nincs szükség egvelőre.

— De azért meglátogathatunk.

— Természetesen. Gyertek vissza pár nap múlva ...

4

Vérszomjas Jack az ágyban feküdt és a mennyezetet bámulta. Kellemes meleg volt a szobában és a másik szobából csicsérgés hallatszott. Ott egy kanári füttyvészett bágyadtan ...

Jack végigsimította kezével a lila selyem pap-

lant. Jobban érezte magát, mint tegnap, talán elég erős lett volna arra is, hogy felkeljen, de nem volt kedve mozdulni. Ráér, van ideje, meg aztán olyan kellemes itten ...

Olyan kedves légkör van ebben a lakásban, tisztaság, jóság. Az ember nem is hinné el erről a Miss Marjoryról, hogy olyan agyafúrt nőszemély, aki behálózta Mr. Lederert, csak azért, hogy most megzsarolja ...

Lám, Jacket nem próbálta megzsarolni. Szeliden bánt vele, mint egy kis gyerekkel. Csak ma reggel látszott meg, hogy szigorú is tud lenni, mikor a tejet behozta.

Vérszomjas Jack általában utálta a tejet. Amikor nem vérre volt szomjas, akkor whiskyt ivott, de tejet soha. Most azonban tehetetlen gyermekké vált, mert Miss Marjory lefogta a kezét és olyan energiával, amit nem is lehetett volna feltételezni róla, jelentette ki:

— A doktor rendelte ... muszáj, meginni ...

Jack nem tehetett egyebet, minthogy lenyelte a tejet és csodálkozva állapította meg, hogy nem is olyan rossz ital, mint amilyennek képzelte. Mialatt a tejet kortyolta, alkalma volt megfigyelni, hogy Miss Marjory alakja nem veszített még sokat lányos szépségéből. Az igaz, hogy nem olyan karesú, mintha tizenhat éves lenne, a karja is kissé gömbölyűbb, mint a divatlapokba rajzolt modelleknek, ám a keblei ingerlő gömbölyűséggel feszítik a vékony selvemblúzt és ha hozzávesszük ehhez még üde bőrét és mosolygós nézését, határozottan csinosnak lehet mondani.

Jack a kopaszodó Lederer úrra gondolt. Kicsit irigylte is. Annak nem kell Miss Marjory, mert az Astorbilt lányt akarja elvenni. Miss Muriel Astorbiltet, akinek arcképét Jack több ízben látta a képeslapokban, sőt egyszer a mozihíradóban is. Az a bolond Mr. Lederer a sovány, hideg, nagyfogú, kellemetlen arcú Astorbilt lányt akarja elvenni ...

Holott ...

Ha Miss Marjoryt venné feleségül, biztosan jobb dolga lenne. Hogy tud ez a nő ápolni! Az ember nemcsak a tejet, de a legkeserűbb orvosságot is mosolyogva nyelné le a kedvéért. Ám Mr. Lederer nem számít arra, hogy egyszer ne tényleg ápolásra lesz szüksége. Az előkelő Miss Astorbilt pedig biztos még egy borogatást sem fog neki adni, ha beteg lesz ...

— Így ni — mondta Miss Marjory, mikor Jack megitta a tejet — most düljön hátra és aludjék kissé. Az jót fog tenni. A doktor mondta, hogy sok pihenésre van szüksége ...

Miss Marjory kiment és Jack megint egyedül maradt. Olyan üresnek tetszett a szoba. Hirtelen, mintha varázslatból ébredt volna fel, elszégyelte magát az előbbi érzelmes gondolatokért.

— Ügylátszik, nagyon megüthettem a fejem, hogy ilyen marhaságokkal törődöm — jutott eszébe — elvégre üzleti ügyben vagyok itt ...

Körülnézett a hálósobában, ami valóban olyan volt, amilyennek Mr. Lederer leírta. Ott volt a sarokban a kis női íróasztal, amiben az ötezer dollárt érő levelek voltak elzárva. No, az

Ígazán nem nagy feladat egy ilyen kis női íróasztalt felfeszíteni. Gyerekjáték lesz a leveleket megszerezni s ezzel együtt az ötezer dollárt is...

Egyelőre azonban Jack még fáradtnak érezte magát a vállalkozáshoz.

— Hiszen van idő rá bőven — gondolta magában.

Lehúnyta a szemét és elszenderedett.

Az ebédet megint maga Miss Marjory hozta be. Jacknek nagyon ízlett az étel. Ez a nő, úgylát-szik, kitűnően tud főzni is...

Jack a leves után csöttintett, a finom pecsenyénél pedig már nem állta meg, hogy meg ne kérdezze:

— Ki főzte ezt az ebédet?

— Nagyrészt magam — mosolygott Miss Marjory — de Katherine, a házvezetőnőm is segített...

Jack nagy falatot nyomott a szájába és elfulladás hangon adott kifejezést elragadtatásának.

— Kitűnő — rebegte — felséges...

Miss Marjory nem felelt, csak megjelent az állán ama bizonyos gödröcske, mely mosolygás közben szokott feltűnni.

Jack még beszélgetni szeretett volna, de Miss Marjory nem engedte.

— Nem szabad sokat beszélnie. A doktor azt mondta, hogy minden megerőltetés komplikációkra vezethet.

Ebéd után Jack egyedül maradt egy-két órára. Ekkor lassan, óvatosan felkelt. Érezte, hogy semmi különös baja. A feje zúg egy kicsit, de

annyi baj legyen. Akár haza is tudna menni egyedül. A doktor túlozta a dolgot, amikor az agyrázkodás rémét festette a falra. Persze, nem ismerte Vérszomjas Jacket, nem számolt Jack vastermészetével.

Az ajtóhoz lépegetett óvatosan és hallgatódzott egyideig. Semmi nesz. Úgy látszik, Miss Marjory nincs a szomszéd szobában, kiment sétálni, vagy talán elment valahová ...

Jack az íróasztal felé lopódzott. Már majdnem elérte, amikor lépések neszét hallotta. Csak annyi ideje maradt, hogy el tudott botorkálni az ágyig. De mielőtt beugorhatott volna, kinyílt az ajtó és egy idős asszonyság lépett be rajta.

— Ejnye, hogy mert felkelni? — rivalt rá az öreg asszony.

— Egy pohár vizet akartam — felelte Jack ártatlan arccal.

— Hiszen ott van a víz mellette — mondta az asszony gyanakodó arccal.

De aztán megnyugodott.

— Úgy látszik, még mindig lázas, azért csinál ilyen bolondságokat — mondta Jacknek jóakaratóan és visszanyomta az ágyba, sőt az álláig húzta a takarót.

— Maradjon nyugodtan, mindjárt behozom az uzsonnát ...

Jack némi sajnálkozást érzett, hogy nem Miss Marjory társaságában fogja elkölteni az uzsonnáját, de mikor az öregasszony ismét megjelent egy tálcával, amin tea és sonkás szeletek illatoztak, némileg megvígasztalódott.

A fehér főkötős öregasszony, aki nem volt más, mint Katherine, a házvezetőnő, szintén nagyon szórakoztató egyéniségnek bizonyult.

Bőbeszédűen kezdett fecsegni és Jack rövidesen értékes információkat kapott a házról és lakóinak az életéről.

— Miss Marjory nemsokára férjhez megy — ujságolta Katherine.

— Ki veszi feleségül? — érdeklődött Jack.

— Egy igen gazdag ember. Mr. Lederer a neve. Gyárai vannak.

— Igazán? — És szeretik egymást?

— Hát persze. Régi ismeretség ez. Van már vagy tizenöt éves.

— Ne mondja! Ritkaság manapság az ilyen hűség. Hogy valaki tizenöt év múlva elvegye a szerelmét ...

— Ez nem olyan egyszerű eset. Tudja, Miss Marjory rendkívüli teremtés és Lederer úr nagyon sokat köszönhet neki. Az egész karrierjét. Tizenöt évvel ezelőtt Mr. Lederernek nem volt egy centje sem. Isten tudja, honnan pottyant New Yorkba, de ott kóborgott egy cent nélkül. Ki tudja, mi lett volna belőle, ha nem találkozik Miss Marjoryval. Ugyanis Miss Marjorynak akkor kis monogramüzlete volt a Lexington Avenuen. Odatévedt be Mr. Lederer és Miss Marjory megszánta, munkát adott neki. Mr. Lederer ott maradt és dolgozni kezdett, segített Miss Marjorynak és együtt dolgozták fel az üzletet. Miss Marjory végezte a munkát, Mr. Lederer pedig elment az áruházakba és megszerezte a vevőket.

Nagy megrendeléseket hozott. Így aztán megalkult a gyár ...

— És már akkor szerették egymást?

— Az első perctől fogva.

— Hát mért nem vette eddig feleségül?

— Az üzlet fontosabb volt, mint a szerelem. Előbb vagyont kellett szerezni. Később Mr. Lederer nagyon el volt foglalva, úgy, hogy napokig sem látták egymást. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Mr. Lederer nem szereti Miss Marjoryt, mert hiszen jól tudja, hogy neki köszönhet mindent. Csakhogy mostanában Ledere úr úgy el van foglalva, hogy hetenként csak egyszer jön ide. Persze, Miss Marjoryt már nem engedi dolgozni. Két évvel ezelőtt vették ezt a villát. Miss Marjory ideköltözött Lederer úr tanácsára, hogy nyugalomban és csendben várhassa meg, amíg elérkezik az idő, hogy egymáséi lehetnek ...

— De Miss Marjory megsúgta nekem — felelt Katherine — hogy valószínűleg most tavasszal mégis megtartják az esküvőt ... Szegényke, nagyon szereti azt az embert. Isten tudja, mit lát rajta ... Nem is fiatal ...

— Kopaszodik ... — szólt közbe Jack.

— Honnan tudja? — nézett rá Katherine csodálkozva.

— Izé ... csak úgy gondoltam — hebegte Jack — maga mondta, hogy már nem fiatal ...

— Igen — bólintott az öregasszony — kopaszodik a lelkem ... Pedig valamikor szép szőke frizurája volt ... De úgy látszik, még mindig szeretik a nőket!

— Ronda fráter lehet! — jegyezte meg Jack sok érzéssel.

— No ... a magam részéről nem panaszkodhatom — védelmezte Katherine — velem szemben nagyon bőkezű ... Sose feledkezik meg a borraivalóról. Na, egyen még egy sonkás szeletet ...

Az utóbbi megjegyzés Jacknek szólt, aki már annyit evett, hogy az utolsó sonkás szeletet ott hagyta a tányéron. Katherine odalépett hozzá, elvette a tálcat és kivitte az uzsonna maradványait.

Jack sokáig nézett elgondolkodva maga elé. Megint egyedül volt a szobában és a délutáni alkony homályt szőtt a sarkokban.

— Szép dolog — gondolta Jack magában — henyélek, pedig nekem itt dolgom van. Meg kell szerezni a leveleket ...

A pillanat kedvezőnek látszott. Jack némi habozás után felkelt az ágyból, hogy odamenjen a kis női íróasztalhoz, aminek fiókjában az ezreket érő levelek pihennek. Nohát, ezt sem lesz nehéz munka megszerezni ...

De mielőtt elérte volna az asztalt, Miss Marjory hangját hallotta, amint kívül azt kérdezte Katherinetől:

— Hogy van a betegünk?

A következő pillanatban már hallatszottak is Marjory léptei. Jack alig ugrott vissza az ágyba s alig húzta magára a takarót, Marjory már belépett. Az ágy felé nézett és megnvugodva látta, hogy Jack behunyt szemmel fekszik a párnákon.

— Elaludt ... — morogta magában Miss Marjory.

— Remélem, hogy most már elmegy — gondolta Jack magában.

De Marjory nem ment ki a szobából. Vajjon mi dolga lehet ottan?

Jack lehuny szempillái alól látta, hogy a nő az íróasztalhoz lép és a fiókból egy köteg levelet szed elő. Meggyújtja az állólámpát, hogy jobban lásson, rakosgaja a leveleket, kivesz közülök egyet-kettőt, aztán leül velük a lámpa alá, az egyik kényelmes székbe és olvasgatni kezdi őket ...

Jack a szempillái résein keresztül nézte Marjoryt, akinek a haját aranyossá varázsolta az állólámpa fénye. Jack szeme mind tágra nyílt a csodálkozástól. Azt látta ugyanis, hogy Miss Marjory arca szinte átszellemül és a szempilláján valami csillogó nedvesség jelenik meg, ahogy a leveleket olvassa ...

— Sír ... — ámuldozott magában Jack — vajjon mi az ördögnek sír! Egy olyan ronda fráter miatt ...

Jack nem szerette a női könnyeket. Idegesítettek. Most is legtöbb kedve lett volna rászólni Miss Marjoryra, hogy hagyja abba a bőgést, mert különben felugrik és elszalad innen, úgy, hogy sose látják többé. Meg is tette volna, ha nem jutott volna hirtelen eszébe, hogy üzletről van szó. Ötezer dollárról! Ötezer dollártól nem szalad el az ember ...

Miss Marjory ekkor véletlenül felnézett és za-

varian rezzent össze. Észrevette ugyanis, hogy az ágyból égő szempár sugárzik feléje.

Miss Marjory elvörösödött, mint egy bakfis, aki az iskolapadban olvassa a szerelmes leveleket és a tanárnője tetten éri.

És megszólalt Jack felé fordulva.

— Furcsának találja, ugye — hebegte — hogy szerelmes leveleket olvasok?

— Nem — dadogta Jack — kérem, nincs azon ... semmi furcsa ...

— Az illető ugyanis—folytatta Miss Marjory, szégyenkezve — aki ezeket a leveleket írta, távol van és így nem érintkezhetem vele másként, minthogy a leveleit olvasgatom ... Sajnos, az élet nem engedi meg, hogy folyton együtt legyünk ... Hát ezzel kárpótolom magam. Ilyenkor úgy érzem, mintha itt lenne mellettem.

— Kár, hogy az illető nem tud róla — jegyezte meg Jack szárazon.

— Már hogyan tudna — felelte Miss Marjory olyan hangon, amiből a szerelem vak bizalma sugárzott elő — az illető nagyon szeret. Mi régi, régi barátok vagyunk. Tekintve, hogy maga idegen és a személyeket úgysem ismeri, felolvashatom magának az egyik levelet. Akarja hallani ...?

Jack úgy érezte, hogy valami összeszorítja a torkát. Hallatlan, hogy milyen naiv ez a nő. Mint egy gyerek! Csodálatos, hogy milyen csacsik a nők, mikor szerelmesek. Ez is úgy tele van bizalommal iránta, hogy az ember szégyeli megpróbálni!

Jack úgy érezte magát, mintha egy gyermek-
től kellene elrabolni a cukorkát, amit élvezet-
tel nyalogat s amit éppen odanyújt a rabló bá-
csinak, hogy az is nyaljon belőle kicsit! Disznó-
ság, hogy ilyen feladatok elé állítja a mester-
sége! Hogy jut ennek a nőnek eszébe olyan bo-
londság, hogy felolvassa a szerelmes leveleket?
Ügylátszik, a szerelem közlékennyé teszi a nőket,
nem bírják többé magukban tartani s amikor
túlteng bennük, meg akarják osztani mással is...

Jack tiltakozni akart, valami kifogást akart
mondani, de nem volt ideje hozzá, mert Miss
Marjory már olvasni kezdte Lederer úr egyik le-
velét.

*„Drága életem“ — olvasta Marjory halk, duruzsoló
hangon a levelet — „ismét hosszú, hosszú napok
választanak el bennünket egymástól. Megint el-
múlik egy hét, vagy talán kettő is, mire ismét lát-
hatjuk egymást. De ez nem jelenti azt, hogy gon-
dolatban nem vagyok folyton veled. Az ad erőt és
kitartást a munkára, hogy közben rád gondolok. És
arra, hogy a jövő week-end megint a mienk lesz,
kettőnké. Odamenekülök hozzád a Hudson-parti kis
fészekbe, ahol elrejtve a világ elől, megtaláljuk az
igazi boldogságot ...“*

Miss Marjory felnézett a levélből sugárzó
szemmel.

— Nem bájos? — kérdezte megaláztatottan.

— De igen — hümmögte Jack zavartan — ki
hitte volna, hogy ilyen hű szerelmesek léteznek
még manapság?

— Látja, hogy léteznek — mondta Miss Marjory büszkén és boldogan. — Ha látná az illetőt, el sem hinné, hogy így tud szeretni ... Azt hinné róla, hogy száraz üzletember, pedig a szíve tele van érzéssel. És nem törődik mással, csak velem ...

— Nono — mondta Jack — nem minden férfinben lehet megbízni ...

— De őbenne igen — felelte Marjory — az ő számára nem létezik más nő, csak én. Ezt minden levélben megírja. Nézze, például itt van egy másik levél, amiben azt írja, hogy társaságba is csak azért jár, mert üzleti érdekei kívánják. Nem olvasom fel, mert nagyon hosszú, csak megkeresem azt a részt ... Hol is van?

Lapozgatott a levelek között, míg végre megtalálta, amit keresett és olvasni kezdte:

„Remélem, nem izgatnak azok a csacska hírek, édes egyetlenem. Fölösleges amiatt aggódnod, hogy együtt láttak az Astorbilt lánnnyal. Ez a hosszú, sovány, vörös lány egyáltalában nem érdekelt s ha nem arról volna szó, hogy az apja segítségére a részvények megvásárlásánál szükségem van, szóba sem állnék vele. Te ismersz engem édesem, hosszú esztendőök óta ismered lelki világom s így elhiszed nekem, hogy érzéseimnek semmi köze az Astorbilt lányhoz, csupán csak üzletileg járok hozzájuk. Tudod, hogy mindig utáltam a vörös nőket, mert a vörös szín álnokságot fejez ki s a kis újadat nem adnám oda az egész Astorbilt lányért ...“

Miss Marjory egyre halkabban olvasta a levelet, mert látta, hogy a beteg szemei lassan lecsukódnak.

— Jó Isten! — gondolta magában Jack dühösen — ez képes nekem itt egész este olvasni ezeket a szerelmes leveleket! A legokosabb lesz, ha úgy teszek, mintha közben elaludtam volna...

Lehunyta a szemét, sőt később halkan elkezdett horkolni is.

Miss Marjory megállt az olvasásban. Ránézett Jackre, aztán összekötötte az egész levélsomót, visszatette az íróasztal fiókjába és lábujjhegyen kiment a szobából...

— Na végre! — dünnyögte Jack és felemelkedett párnáiról. Hallgatódzott egy kicsit, de a házban semmi nesz nem hallatszott. Úgy látszik, Miss Marjory kiment a konyhába.

— Előbb, vagy utóbb, de el kell intézni — biztatta magát Jack és felkelt az ágyból. Papucsot húzott és nesztelenül odasompolygott az íróasztalhoz.

Tapogatva kereste meg ujjaival a fiókot. A keze a kulcsra tévedt és lassan, zajtalanul megpróbálta elfordítani. De a kulcs nem fordult meg.

— Mi az ördög! — töprengett Jack — mért nem forog ez a kulcs?

Újra próbálkozott, de a kulcs most sem akart balra fordulni. Jack izgatott lett.

— Ejnye, csak nincs valami ravaszság emögött? Hátha ez a nő okosabb, mint gondoltam? Talán valami titkos zárja van ennek a fióknak? Eh, megpróbálom kirántani...

Nagyot rántott a fiókon, aminek a kövelkező ménye az lett, hogy majdnem hátraesett az egész fiókkal együtt.

Jack elmosolyodott.

— Hiszen be sem volt zárva! Persze, hogy nem forgott balfelé a kulcs! Ilyen könnyelmű, csacsi nő! ...

Ebben a pillanatban megzörrent az ablak. ■■

5

Az ablak a kertre nyílt.

Jack odafordult és jól látta, hogy az ablak mögött egy emberi alak árnya jelenik meg. Az árny lassan, óvatosan motoszkált kívülről az ablakon.

Jack elugrott az íróasztal mellől.

A földre kuporodott és lassan csúszott a szőnyegen az ágy felé. Az ágy mellett voltak a ruhái, amiket tapogatódzva keresett. Izgatott ujjakkal kotorászott a ruhadarabok között. Egy kemény tárgyra kulcsolódott a keze. Végre! Megtalálta a revolverét ...

Az ablak újra zörgött. A kívülálló, úgy látszik, ki akarta nyitni. De nem ment. Az ablak belülről volt bezárva.

— Hallatlan — morogta magában Jack — valami disznó be akar törni ide! Úgy látszik, az a gazember Lederer nem bízott meg bennem és felbérelt egy másik csirkefogót is, hogy lopja el a leveleket ...

Vérszomjas Jack nagyon fel volt háborodva! Elhatározta, hogy nem hagyja elrontani az üzletét! A betörőt le fogja lőni! Joggal megteheti, mert hiszen ő vendég itten, most itt lakik és senkinek sincs joga betörni abba a szobába, ahol ő alszik!

De azt a piszok Mr. Lederert is meg fogja tanítani! Persze, előbb el kell intézni vele az ügyet, le kell szállítani a leveleket és felvenni az ötezer dollárt, csak aztán ütheti orron...

Amíg ilyen gondolatok kavarogtak Jack fejében, a betörő nyugodtan dolgozott az ablak körül. Nem sejtette, hogy milyen fogadtatás várja belülről! Hiszen, ha sejtette volna, valószínűleg nem igyekezett volna olyan buzgón, hogy kinyissa az ablakot!

Nem volt könnyű dolga! Az ablak belülről volt elzárva és Jack, ahogy az ágy mellett kuporgott a revolverrel a kezében, érdeklődéssel várta, hogy fogja a betörő kívülről kinyitni a belülről bezárt ablakot?

A betörő értette a módját. Valami gittfélét tapasztott az üvegre, aztán gyémánttal körülvágott egy akkora darabot, amin a kezét bedughatta. Csendesen dolgozott, alig lehetett hallani az üvegvágó sercegését. Aztán kiemelte gittet a kivágott részt, bedugta a karját és kinyitotta az ablakot.

Az ablak kitárult és a betörő elkezdett mászni befelé.

Amint testének körvonalai megjelentek a párkányon, Jack felemelte a revolvert és célzott.

De nem lőtt, mert az alak körvonalai nagyon ismerősnek tündek fel. Jack meghökkenve morogt fel:

— Luigi ...!

Valóban, a kis Luigi volt! Most már ő is észrevette Jacket, sőt a revolvért is meglátta a kezében.

— Jack! — kiáltotta — ne lőjj, te marha ...!

Jack leengedte a revolvért.

— Mi az ördög! — szitkozódott — mit akarsz?

— Hozzád jöttem! — vigyorgott Luigi — látogatóba!

— Tökfejű — dühöngött Jack — hiszen lehetettek volna! Miért nem jöttél be az ajtón? Hiszen beengedtek volna! Már voltál itt a házában. Azt mondhattad volna, hogy beteg barátodat jössz meglátogatni!

Luigi bamba arcot vágott.

— Igaz! De erre nem is gondoltam ... Nem jutott eszembe az ajtó! Tudod, úgy megszoktam már, hogy az ablakon keresztül megyek be minden házba ...

Becsukta az ablakot.

— Mindegy, most itt vagyok. Kiváncsi voltam, hogy állsz az ügyel?

— Jól! Voltál Lederernél?

— Igen. Sürgősen várja a leveleket.

— Megvannak — felelte Jack komoran.

— Nagyszerű — dörzsölte Luigi a kezét — akkor gyérünk, lógjunk innen!

— Nem olyan egyszerű a dolog — morogta Jack.

— Nem értem — bámult rá a kis Luigi — mire vársz? A levelek megvannak, vigyük el Lederernek és vegyük fel a dohányt! Ötezer dollár! Ez nem volt nehéz munka ...!

Jack odament az íróasztalhoz és rátette a kezét a levelekre.

— Itt vannak a levelek! De én még nem mehetek el innen ...

— Mért nem?

— Illemből — mondta Jack furcsa hangon — tudod nem szép dolog megszökni! Szégyel-ném magam ezelőtt a Miss Marjory előtt ... Csunya dolog az, ha valaki visszaél a bizalom-mal!

— Meg vagy bolondulva! — álmélkodott Luigi — tisztára megőrültél ...

Jack szomorúan ingatta a fejét.

— Te ezt nem érted, Luigi ... Te csak közönséges betörő vagy!

— És te?

— Én lelövök egy embert, ha kell ... de gaz-ember nem vagyok! A legnagyobb gyalázatosság, amit a Lederer ezzel a szegény nővel csinál! Ez bele fog halni a csalódásba!

— Nahát — csapta össze a kezét Luigi — egyszerre milyen lágyszívű lettél! Nem is érdemled meg a nevedet ... Szégyelheted magad! Vért-szomjas Jack!

Gyanakodva nézett a barátjára.

— Te talán szerelmes lettél ebbe a nőbe?

— Nem — morogta Jack — csak sajnálom. Szeretnék segíteni rajta!

— Ki akarsz dobni az ablakon ötezer dollárt?

— Azt nem — felelte Jack határozottan — azt a fényűzést nem engedhetem meg magamnak! Az üzlet üzlet! Elvállaltam, hogy a leveleket megszerzem és eljuttatom Ledererhez. Amit Vér- szomjas Jack elvállalt, azt véghez is viszi. Mr. Lederer meg fogja kapni a leveleket és mi fel fogjuk venni az ötezer dollárt.

— Na ládod! Ez már beszéd!

— Csakhogy ...

— Mi az a csakhogy?

— Én mégis szeretnék segíteni valahogy Marjoryn ...

— Az ördögbe is — dühöngött Luigi — ne ábrándozz már ezen ...

— De ábrándozom — felelte Jack felvillanó szemmel, mint akit egy ötlet gyújt lángra — nem megyek el innen. Itt maradok, mintha semmi sem történt volna.

— És a levelek?

— Azok mehetnek. Te elviszed a leveleket. Eljuttatod Mr. Ledererhez.

— Nem értem. Hát akkor miért maradsz itt? Mi ebben az okosság?

— Kíváncsi vagyok, hogy mi fog történni?

Luigi felhúzta a vállát.

— Bánom is én. A fontos, hogy az üzletet lebonyolítsuk. Add ide a leveleket.

Jack a barátja felé nyújtotta a levélsomót. Luigi gondosan a kabátja belső zsebébe gyömöszölte az egészet.

— Holnap átadom.

— Nana, — mondta Jack — nem kell sietni. Nem olyan egyszerű a dolog. Ledererrel abban állapodtunk meg, hogy a leveleket eljuttatom hozzá. De az nem volt kikötve, hogy hogyan? Tehát akármilyen úton is kapja meg, ki kell fizetnie.

— Nem értem — csodálkozott Luigi — hát hová vigyem neki?

— Hová? — mélázott Jack — elfelejtettem az irodája címét ... Most csakugyan nem jut eszembe ...

— Mert megütötte a fejedet!

— Az lehet! De tudom, hová szokott járni! Az Astorbilt palotába ... Küldd el egy küldönccel az Astorbilt palotába ... majd átadják neki ...

— De hogy vegyem fel a pénzt?

— Sehogy! Majd én felveszem. Garantálom neked, hogy Mr. Lederer kifizeti.

— Rendben van — felelte Luigi — ha garantálsz, hogy kifizeti, akkor rendben van! Nekem mindegy ... Szerbusz!

És megindult az ajtó felé.

Jack elkapta a gallérját.

— Marha — szólt rá szeliden — hová mész? Az ablakra mutatott.

— Ott az ablak!

6

Mr. Lederer nagyon gondosan öltözködött fel. Pár szál haját sokáig fésülte, hogy eltüntesse a kopaszságát, a jacketjébe virágot tűzött, aztán

kezébe vett egy selyempapírba göngyölt orchidea csokrot és lement az autójába.

— Az Astorbilt palotában! — adta ki az utasítást a sofförnek. Olyan jó kedve volt, hogy az autóban kedve lett volna füttyörészni. Hogyne, mikor ilyen nagyszerűen rendbe jöttek a dolgok. Tegnap értesült róla, hogy Jacknek sikerült megszerezni a leveleket. Még nem kapta ugyan kézhez őket, de az a fontos, hogy már nincsenek Marjorynál. Már semmi baj sem történhetik. Most már nyugodtan megkérheti az Astorbilt lány kezét, ami nagy társadalmi emelkedést jelent! Benőszülni az Astorbilt családba! Ez már valami! Ez aztán már döf! Most már nemcsak azt mondhatja el magáról, hogy gazdag ember, de azt is, hogy a neve szerepel a híres Kék Könyvben, ahol a felső négyszázakhoz — a legelőkelőbb társasághoz tartozók — vannak regisztrálva s ahová olyan nehéz bekerülni...

Ügyes dolog volt, hogy Miss Muriel Astorbiltet úgy megfőzte azon a jótékonysági ünnepélyen, ahol először találkoztak! És milyen ügyesen bizonygatótta a dolgot azután is! Marjoryt eldugta egy villába, hogy ne legyen útban és ne sejtсен semmit. Szegény Marjory! Bizonyos, hogy fájni fog neki a dolog, bögni fog, ha megtudja, de ezen nem lehet segíteni! Az a fontos, hogy nem állhat az útjában! Tulajdonképpen kár érte, mert jó nő és bízni lehet benne, meg aztán némi hállával is tartozna neki! Hiszen neki köszönheti, hogy valami lett belőle! Az is bizonyos, hogy szebb, mint az Astorbilt lány és ha választani

Kellene — csak a szépséget és jóságot tekintve — akkor Marjoryt kellene választania!

Ezzel szemben áll az, hogy ha Astorbilt lesz az apósa, akkor a vagyonát könnyű szerrel megtudja ötszörözni pár éven belül ...

Mr. Lederer addig merengett ezen a gondolon, míg odaért az Astorbilt palotához. Éppen számolt a fejében, mikor az autó megállt vele a kapu előtt és a libériás inas kisegítette a kocsiból.

— Itthon van Mr. Astorbilt? — kérdezte Mr. Lederer.

— Yes, sir — felelte a lakáj — de el van foglalva a dolgozó szobájában. Meghagyta, hogy senkit sem fogad. Ellenben Miss Muriel egyedül van a kék szalonban és várja Önt ...

— Nagyszerű! — gondolta magában Mr. Lederer — mialatt felfelé haladt a szőnyeges lépcsőkön — ha Muriel egyedül van, akkor ez a legjobb alkalom, hogy megkérjem a kezét ... Aztán majd beszélek a papával!

Belépett a szalonba, de zavartan megállt, amint Murielt meglátta. A csunya vörös lány, most olyan sápadt volt, hogy megijedt tőle.

— Milyen jól néz ki ma, my dear — akarta neki mondani, de nem volt ideje rá, mert Muriel felállt és azt kérdezte tőle hidegen:

— Mondja, Mr. Lederer, miért utálja maga úgy a vörös nőket?

— Én? Utálok a vörös nőket? — hebegte Lederer úr.

— Ugye, azért utálja őket, mert álnokok? —

folytatta Miss Muriel szikrázó szemekkel —
igaza van, mert a vörös nők kíváncsiak és néha
megnézik a jövődöbelijüknek szánt leveleket
... De nagyon örülök, hogy elolvastam és végre
kinyílt a szemem! Szóval én magának undok
piszkafa vagyok és csak a papa részvényei mi-
att foglalkozik velem?

Odadobta a levélsomagot az asztalra.

— Itt vannak a leveleil Vigye őket és hordja
el az irháját olyan gyorsan, ahogy csak tudja...
mielőtt a fejéhez röpítem ezt a vázát ...

Mr. Lederer sápadtan hátrált az ajtó felé.

Aztán hirtelen kiugrott az ajtón, mert látta,
hogy Miss Muriel a vázához kap. Pedig Muriel
nem is a vázát kapta fel, csak az orchidea csok-
rot, amit Lederer úr magával hozott és ott felej-
tett az asztalon.

Utána hajította a virágot.

— Vigye ezt is magával! — hallatszott a
hangja az ajtóból — és be ne merje tenni ide a
lábát többé ...

7.

Jack odament az ablakhoz és töprengve nézte
a kivágott ablaküveget. Mit csináljon, hogy Mar-
jory ne vegye észre?

Jó ötlete támadt. A vállával nekifeszült az ab-
laknak, mire roppanás hallatszott és az üveg
darabokra repedve hullott a földre.

A csörömpölésre ijedten sietett be Marjory.

— Mi az? Mi történt?

— Friss levegőt akartam — mentegetődzött Jack — de amint kinyitottam az ablakot, elszédültem ...

— Ejnye, — mondta Marjory haragosán — miért nem csönget, ha valamit akar? Tudja, hogy maga még gyenge és könnyen elszédül... Feküdjék rögtön vissza!

— Igenis — felelte Jack engedelmesen.

Marjory kiment, Jack pedig cigarettára gyújtott. Egyiket a másik után szívta, miközben az órát nézte.

Aggodalmasan töprengett.

— Öt óra! Csak megérkeznék Lederer, mielőtt Miss Marjory felfedezi, hogy eltűntek a leveleit! Estefelé szokta olvasgatni! De addig, remélem, megjön az a csirkefogó!

Meg is érkezett.

Jack félóra múlva az ablakból látta, hogy egy autó áll meg a ház előtt és abból Mr. Lederer száll ki. Orchidea csokor van a kezében, amit átnyújt Marjorynak, aki rögtön a nyakába borul ...

A másik szobában beszélgettek, de Jack minden szót hallott.

— Marjory, drágám — turbékolta Mr. Lederer — nem bírtam ki tovább nélküled. Az idegeimre megy már ez a társasági élet ... És azok az Astorbiltek, micsoda szörnyű népség! Már annyira torkig voltam velük, hogy nem bírtam magammal és összevesztünk ... Nem lépném át többet a házuk küszöbét egy millió dollárért

sem! ... Nem kell nekem senki más, csak te ...
Nem várunk tovább azzal az esküvővel!

Miss Marjory könnyes szemmel sietett ki a konyhába, hogy a vacsorát elkészítse, Mr. Lederer pedig ezalatt bekukkantott a másik szobába, ahol Jack tartózkodott és behúzta magát után az ajtót.

Pulykavörös arccal dugta oda Jacknek a levelesomót.

— Tegye ezt vissza, mielőtt Marjory észreveszi, hogy eltűnt. Micsoda hülyeség volt az, hogy az Astorbilt palotába küldte a leveleket!

— Elvesztettem az iroda címét, Mr. Lederer — mondta Jack szerényen, — de mindenáron eleget akartam tenni a szerződésnek. Kérem az ötezer dollárt ...

Mr. Lederer arca még vörösebb lett.

— Mit!? Maga még pénzt mer kérni!

— Azt kérem, ami jár nekem.

— Semmire jár magának.

— Abban állapodtunk meg, hogy ötezer dollárt kapok, ha megszerzem magának a leveleket. Megszereztem és el is juttattam magához. Az nem volt kikötve, hogy pont az irodájába küldjem. Hajlandó kifizetni az ötezer dollárt, vagy nem?

— Nem — mondta Mr. Lederer.

— Hallja! Még egyszer felszólítom, hogy fizesse ki az ötezer dollárt — kiáltotta Jack energikusan.

— Pszt! — szólt rá Mr. Lederer — ne kiabáljon!

— Még ne is kiabljak? — emelte fel Jack a hangját. — Mindjárt úgy kiabálok, hogy

— Pszt! Pszt! — suslogta Lederer úr ijedten — azt akarja, hogy Marjory meghallja? ...

— Az! Ha nem fizet rögtön ...

— Jó, jó — nyúlt Mr. Lederer a tárcája után, itt az ötezer dollárja és fogja be a száját ...

*

A Vidám Kalózban éppen kezdődött a műsor. Az édes kis kalózlányok kiperdültek a parketre és magasra vetették a lábukat.

— Jack whiskyt rendelt.

— Szóval megkapta az ötezer dollárt? — mondtam elégedetten. Némi elismerést vártam. Elvégre Jack az én közvetitésemmel jutott ehhez a munkához s a mai nehéz időkben ötezer dollár nem megvetendő ...

Vérszomjas Jack azonban mérges arccal csak azt kérdezte:

— Hol találhatom Emanuel ügyvédet?

— Miért keresi?

— Egy kis munkám van a számára. Mikor ugyanis Ledererrel megbeszéltük a dolgot, azt mondta, hogy az íróasztalfiókban némi ékszer van, amit nem találtam. Azonkívül valami ezüstnemű is volt a megállapodásban. Azóta már két levélben is felszólítottam Lederert, hogy küldje el az ezüstneműt és az ékszert póstán, de úgy látszik, ez a csirkefogó nem akarja kötelezettségeit teljesíteni ...

Felhajtotta a whiskyt és szikrázó szemmel tapogatta a revolverét.

— Lelőhetném a piszkot, de ezzel még nem kapom meg az ékszer és az ezüstneműt. Meg akarom bízni Emanuel ügyvédet, hogy pörölje le ...

VÉGE.

GÖRÖG LÁSZLÓ

AMIKOR MÁR KÉSŐ

című regénye jelenik meg legközelebb a Világvárosi Regények sorozatában. Ennek a páratlanul izgalmas, folytató levegőjű drámai regénynek nem várt aktuálitást adott az angol orvosok parlamenti javaslata, amelyben a gyógyíthatatlan betegeknek „könnyű halálban” való részesítését terjesztették a törvényhozás elé. Görög László regénye arra a kérdésre akar feleletet adni, hogy szabad-e ölni irgalomból az orvosnak és amikor a főhős mégis megteszi, váratlan esemény kapcsán az irgalomhalál gyilkossággá alacsonyodik, megerősítve a dönthetetlen tételt, hogy: ne öljl!

268. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Río de la ...
5. Zendülést szít
9. Szálló gévé vált jelmondat
11. Római 999
12. Germanium jele
13. Afrikai tartomány
15. Komikusszínészt jelent
17. Visszakeni
19. Állat, más nyelven
20. Zalai község
21. Ruha
22. Római 41
23. Szellemi sport ez a játék
25. Török helytartó
26. Paradicsomi
27. A szabadságharcból ismert helységnev
29. Felszentel
32. Cselekmény, idegen szóval
33. Természetes szín az arcon
34. Egy királyunk egyik neve
35. Lopószik
37. Figura
38. Járás egy fázisa
39. Cseh fegyvergyár
40. Balzsam
42. Ugyanez
47. Nemzet
48. Boros

FÜGGŐLEGES:

1. Római történetíró
2. An dem
3. Látszik
4. AV
5. Egyforma betűk
6. Keresztülzárad
7. Mássalhangzó
8. Magyarul: elmélet
9. Közmondás
10. Hú állat
14. Hátvéd
16. ... idea, rögeszme
18. Híres névűs volt
24. Egy szín
25. Pestm. helység
27. Világhírű boxoló
28. Megállást jelent ez a szó
30. Igaz
31. Csinos, jóképű
36. Jól látogatott
37. Szándékában volt
41. Érzékeink száma
43. Magyar országos
44. Mássalhangzó
45. Tojás, németül
46. Vendéglőben adnak ilyen lapot

A 267. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Párka, 5. Kruif, 9. Ahány fej annyi gondolat, 11. Hoo, 12. Sing, 13. Mén, 14. Oka, 15. TNG, 16. Öleb, 18. Gova, 19. Re, 20. Arnea, 23. It, 24. Kolo, 26. Adó, 28. Ami, 29. Bók, 30. Dog, 31. Illó, 33. Eton, 35. FN, 36. Eteti, 38. Da, 40. Aden, 42. Avon, 44. Lel, 45. Bún, 46. A ló, 47. Unio, 49. Oran, 52. Ideal, 63. Sturm.

Függőleges: 1. Primór, 2. Rhone, 3. Kán, 4. An, 5. KF, 6. Res, 7. Ültő, 8. Fagat, 9. A lélek mindenütt kihajt, 10. Yukon, 17. Bal, 18. Gaz, 21. Robot, 22. Esket, 25. Oil, 27. Adó, 38. Len, 34. Tia, 35. Falusi, 37. Előti, 39. Anonim, 41. Elíte, 43. Varju, 48. Ota, 49. OAT, 50. KL, 51. HS.

268. számú keresztrejtvény

1		2	3	4		5	6	7		8
	9				10				↓	
11									12	
13		14				15		16		
17					18		19			
20				21				22		
23			24			25				
			26							
27		28				29	30		31	
32				33			34			
35			36			37				
38						39				
40					41				42	
	→	43		44		45		46		
47						48				

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy, vagy több eredeti regény.

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozs-vári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János.

Az utolsó 25 szám a következő:

- 244. GOSZTONYI ADÁM: Oh, Hollywood!
- 245. FORRÓ PÁL: Ürillány a zongoránál
- 246. GÁRDOS FERENC ÉS KOLÓZSVARI ANDOR: Halálcsó éjszaka.
- 247. CSÖNDES GEZA: A kabinoslány
- 248. LELESZY BÉLA: A láthatatlan lasszó.
- 249. TERNAY ISTVÁN: Buddha csodatétele.
- 250. ÁKOS MIKLÓS: A hajnali tolvaj.
- 251. NÓGRÁDI BÉLA: A züllött nő.
- 252. URAI DEZSŐ: Az ördögfilm
- 253. GOSZTONYI ADÁM: A vészmadár.
- 254. CSÖNDES GEZA: Az úri gyilkos.
- 255. LELESZY BÉLA: A fekete musztáng.
- 256. DOBÓ IVÁN: A sasok klubja.
- 257. GÖRÖG LÁSZLÓ: Nincs pardon
- 258. FORRÓ PÁL: Asszonyom, fizessen.
- 259. SZEREDI S. GUSZTÁV: Három mesterfogás.
- 260. ERDŐDY JÁNOS: Egy ország eladó.
- 261. ÁKOS MIKLÓS: A bűnbak.
- 262. GOSZTONYI ADÁM: Egy fogadás története.
- 263. GÖRÖG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Rejtelt nyomokon
- 264. TERNAY ISTVÁN: Az expresszvonat.
- 265. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A remek ötlet.
- 266. NÓGRÁDI BÉLA: A fehér légió.
- 267. NAGY KÁROLY: A reklámherceg.
- 268. GOSZTONYI ADÁM: Vérszomjas Jack póre.

